עלון מספר
523

יגל לבי

פרשת נח

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

וַיִּשְׁמַן יְשֻׁרוּן וַיִּבְעָט - הַסַּכָּנָה שֶׁבַּשֶּׁפַע

"ותשחת הארץ לפני האלקים ותמלא הארץ חמס. וירא אלקים את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ" (בראשית ו, יא-יב)

בואו נדמיין רגע, מה קרה שם? דור שלם של אנשים החיים שמונה מאות-תשע מאות שנה השחיתו את דרכם, "השחית כל בשר את דרכו על הארץ". כולם היו מושחתים! ומי נשאר? היו בסך הכל ארבעה גברים שנשארו נאמנים לבורא עולם - נח ושלשת בניו, וארבע הנשים שלהם. חוץ מזה כולם מושחתים. לא רשעים, יותר גרוע מרשעים - מושחתים. נשאלת השאלה, למה זה קרה? הרי זה לא הגיוני. אפילו בעיר של רשעים תמצא עשרה, חמישה עשר, עשרים איש צדיקים. איך יכול להיות שכולם השחיתו ללא יוצא מן הכלל? נראה שיש כאן יסוד גדול מאוד. הרבה אנשים שואלים: למה הקדוש ברוך הוא ברא עולם שנראה כל כך חסר? תסתכלו על האדם היום. אפשר להגיד עליו שהוא בגדר מסכן: נולד חסר דעת ונזקק, לא יודע לאכול, לא יודע לדבר, לא יודע דבר. לא יודע ללכת לבית הכסא. וכשגדל - צריך לעבוד כל חייו בשביל להביא אוכל, להביא לעולם ילדים, "בעצב תלדי בנים" (בראשית ג, טז). וכל פעם אדם צריך להסתגל לעונה אחרת, חורף, קיץ, סתיו, אביב. למה הקב"ה לא יכל ליצור עולם יותר מושלם שבו לא נצטרך לעבוד? למה יש מחלות? בעיות בפרנסה? כאלה שלא מוצאים את זיווגם? התשובה נמצאת בפרשה שלנו, ויש בה מוסר השכל. דור המבול היה הדור הטוב ביותר בהיסטוריה מבחינת שפע. שימו לב לממוצע החיים באותה תקופה: מתושלח מת בגיל 969. אדם הראשון מת בגיל 930. אלו שמתו צעירים היו בגיל 700-800. נח היה יחסית צעיר כשנולדו בניו, רק בן 500... מה אומר לעצמו אדם שאמור למות בעוד שמונה מאות שנים, בשעה שהוא עובר עברה? אתה מנסה להגיד לו "תשמע, אתה טועה" - והוא מסתכל עליך וצוחק לך בפנים: "יש לי עוד שמונה מאות שנים לחיות! מה אתה מדבר? תן לי ליהנות מהחיים!". באותו זמן גם לא היו חולים. לא היו חוששים ממחלות. החולה הראשון היה יעקב אבינו, שנאמר "הנה אביך חלה" (בראשית מח, א) בית חולים? אין מושג כזה, אין באוצר המילים של הדורות הראשונים בעולם את הצירוף - "בית חולים", כי פשוט לא היו אז חולים. אדם היה אוכל והמאכל היה ממלא לו את הגוף בכל הויטמינים הדרושים. אין חולי. כיצד היה אדם מת? היה מתעטש - ומת. למה אומרים "לבריאות" כשאדם מתעטש? כי בכל הדורות עד יעקב אבינו, כל אדם שהתעטש היה מת. יעקב אבינו ביקש מהקב"ה "אל תקח אותי מהעולם בפתאומיות, תן לי להתכונן". לכן הוא היה חולה קצת קודם לכן. זקנה - מי היה הזקן הראשון? אברהם אבינו, שנאמר "ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל" (שם כד, א). לפני אברהם לא הייתה זקנה, הוא ויצחק נראו זהים. אנשים היו צוחקים עליהם, לא ידעו לזהות ולהבדיל ביניהם. אברהם ביקש מהקב"ה שילבין את זקנו - כדי שיוכלו להבחין ביניהם. ומה עם דאגה לפרנסה? המדרש אומר (בראשית רבה לד, יג): פעם בארבעים שנה היו זורעים, וצמחה להם תבואה בכמות מספקת לארבעים שנה. מה עם מזג האוויר? היה אביב כל השנה, כמו מזגן קבוע, 24 מעלות. בדור המבול כולם היו גיבורים. המדרש אומר (בראשית רבה נח לד, יא) שחיות השדה היו כמו כנים בעיניהם. בורא עולם נתן להם הכל. אבל הם לקחו את הכח, את המתנה שהאלקים נתן להם, ופגעו בו בחזרה. מי שחושב שעולם מושלם יכול היה להיות טוב - יבא דור המבול ויוכיח לו: כולם השחיתו דרכם על הארץ! כולם השתמשו בכח לרעה. מה עשה הקב"ה? אמר "סטופ", מעכשיו - אני לא אתן לבני אדם שפע כל כך גדול, אלא יהיו חולים, ולא יאריכו ימים כמו פעם, ובכל תקופה, כך קבע הבורא, תהיה עונה אחרת, חורף, קיץ, סתיו, אביב. יום אחד הייתי בווינה, פגשתי שם בחור מתחזק, עובד בחנות שעונים. אמר לי: "הרב, אני צריך לדבר איתך כמה דקות". יצאנו לדבר בחוץ, עמדתי והרגשתי שעוד מעט אני קופא והופך לקרטיב... היה קר עז. ואז עלתה בלבי שאלה: למה השם הביא כזה קר לעולם? והתשובה עלתה לי מיד - כשאתה עומד בקר כזה ורואה כמה אתה חלש, אוטומטית נכנסת בך ענווה. כל הקשיים שהשם הביא לעולם - הם לטובתנו - שנבין שהעולם הזה הוא הבל. אל תתגאה, קבל עליך על מלכות שמים. זה יתן לך רק כח.

שבת שלום

02
שאל את הרב
ציפורנים שנפלו על הרצפה מה עושים?

04
שמירת הלשון
יהי כבוד תלמודך.."

05
מדבר מנסיון
"אין מה לעשות איתו"

10
טעמי המקרא
למה אין חיים מושלמים?

09
לאשת חייל
האמת, ואמת לאמיתה

11
קרוב רחוק
אכלת חצץ היום?

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	17:50*	17:48	17:49	17:50
יציאה	18:40	18:38	18:39	18:40
ר"ת	19:20	19:16	19:17	19:19

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **17:30**

זוכים להיות חלק
בהחזקת תורה!
מעל 180 אברכים
לומדים בכולל "יביע אומר" ומתפללים לזכות
מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים
לזכויות נצח חייגו > 03-8000-770

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

ציפורניים שנפלו על הרצפה, וקשה למוצאן, מה ניתן לעשות?

הנוטל ציפורניו צריך להיזהר שלא יפלו על הרצפה, כדי שלא יגרמו נזק לאשה מעוברת שתעבור עליהם ותפיל עבורה ח"ו. ואם נפלו הציפורניים על הרצפה, יטאטא אותו המקום, שאין הציפורניים מזיקות, אלא במקום נפילתם, אבל לאחר שהשתנה מקומם למקום אחר, שוב אינם מזיקים. ויש אומרים, שצריך להוציאם מן החדר לגמרי, ולכן טוב שיטאטא כל אותו המקום אל מחוץ לחדר.

(ע"פ המבואר בגמ' נדה יז ע"א, ומו"ק יח ע"א. וע' בנימוקי יוסף דף כה מדפי הרי"ף שם. ומש"כ שמעיקר הדין סגי לשנות מקומן, כן הוא בברכי יוסף סי' רס סק"ו, שכן משמע מהגמ'. אבל הא"ר הובא במשנ"ב שם סק"ו, כתב שצריך להוציאם מהחדר לגמרי, ולכן לכתחילה יש לטאטות מחוץ לחדר לגמרי).

מאכל שנגעו בו לפני נטילת ידים של שחרית, האם מותר לאוכלו?

לכתחילה אין לגעת במאכלים קודם נטילת ידים של שחרית, ובדיעבד אם עבר ונגע במאכלים, צריך לשוטפם ג"פ, ואם נגע במאכלים שאי אפשר לשוטפם, כגון לחם או עוגות, מותרים באכילה אף ללא שטיפה. והמחמיר שלא לאוכלם תבוא עליו הברכה. ואם קודם נגיעתן שטפו ידים, אפשר יותר להקל.

(שלחן ערוך סי' ד סעיף ה. משנ"ב שם ס"ק יד. שו"ת יביע אומר ח"ד או"ח סי' א. ומש"כ שאם שטפו ידים יש יותר להקל, הוא ע"פ המבואר בעוד יוסף חי פרשת תולדות אות ח, שבכל שטיפה ושטיפה הרוח רעה סרה מעט מן הידים ע"ש).

מאכלים שנגע בהם גוי, שאינו נוטל ידיו, האם ג"כ צריך לשוטפם?

גוי שנגע במאכלים או משקים קודם נטילת ידים שחרית, אין שורה עליהם רוח רעה כלל, והם מותרים באכילה ושתייה ללא כל חשש. (משנה ברורה שם סק"י).

הכישלונות שלך
פינת ההשראה מהרב
הם ההצלחות
של אלף אחרים

משלחן רבנו

לכבוד רבנו שליט"א, הדלקתי סיגריה במוצאי שבת לפני שאמרתי 'ברוך המבדיל בין קודש לחול', ואני לא זוכר אם אמרתי 'אתה חוננתנו' בתפלה, האם אני צריך לחזור ולהתפלל או לא?

במענה לשאלתך החשובה, הנה ההלכה היא שאם אדם שכח לומר 'אתה חוננתנו' בתפילת ערבית במוצאי שבת, ואחר כך אכל לפני שהבדיל על הכוס, צריך לחזור ולהתפלל, וכמו שכתב מרן בש"ע (סימן רצד ס"א). וטעם הדבר משום דכיון שטעה פעמיים, בתפילה ובכוס, קנסו אותו לחזור ולהתפלל (עיין במשנ"ב שם סק"ד). והוא הדין אם עשה מלאכה לפני שהבדיל על הכוס (וגם לא אמר 'ברוך המבדיל'), שצריך לחזור ולהתפלל בתנאי של נדבה, וכמ"ש מרן רבנו הגדול בספר חזון עובדיה (שבת ח"ב עמ' שפב). ע"ש.

אמנם במקרה שלפנינו, שאינך זוכר אם אמרת 'אתה חוננתנו' בתפלה, הרי שיש כאן ספק ספיקא שאינך צריך לחזור ולהתפלל, כי יש אומרים שגם אם אדם שכח להבדיל בתפילה, ואח"כ אכל או עשה מלאכה לפני שהבדיל על הכוס, אינו צריך לחזור ולהתפלל (עיין בספר חזון עובדיה שם עמ' שפ), וא"כ יש כאן ספק ספיקא שאינך צריך לחזור ולהתפלל, שמא באמת אמרת 'אתה חוננתנו' בתפילה, ושמא כדעת הראשונים הנ"ל, שאין צריך לחזור ולהתפלל כלל.

ואף על פי שבכל התפילות במשך השבוע לא אומרים 'אתה חוננתנו' בתפלה (אלא רק במוצאי שבת), וא"כ יש לומר שיש חזקה שלא אמרת 'אתה חוננתנו' וכמו שכתב כיוצא בזה מרן בש"ע (סימן קיד ס"ח), שאם נסתפק בימות החמה אם אמר 'משיב הרוח' בתפלה, עד שלשים יום בחזקת שהזכיר 'משיב הרוח', וצריך לחזור. ומקורו טהור מדברי הירושלמי (תענית פ"א ה"א). ע"ש. ולפי"ז גם כאן כיון שאינך רגיל לומר 'אתה חוננתנו' בכל השבוע, יש לתלות שלא אמרת. מכל מקום עושים ספק ספיקא אפילו נגד חזקה, וכמו שכתב מרן זצ"ל בשו"ת יביע אומר (ח"ו אהע"ז סימן ג אות ט ואילך). ע"ש. ולכן גם כאן יש להקל מטעם ספק ספיקא.

ובפרט לפי דברי הרמ"א בדרכי משה (סימן תכב סק"א) שסובר שאם לא עברו שלשים יום שלא אמר את ההזכרה, לא נחשב הדבר להרגל, ולכן אם יש לו ספק אם אמר 'יעלה ויבוא' בראש חדש, אינו חוזר. ויש סיוע לדבריו מדברי רבנו מאיר המעילי בס' המאורות בברכות (מט. עמוד קמו). ע"ש. וע"ע בשו"ת יביע אומר (ח"ז או"ח סימן כח). והרי גם כאן לא עברו שלשים יום שלא אמרת 'אתה חוננתנו', ואינך צריך לחזור ולהתפלל.

מסקנת ההלכה: שאם אדם שכח לומר 'אתה חוננתנו' בתפילת ערבית במוצאי שבת, ואחר כך עשה מלאכה (כגון שהדליק סיגריה, או שעלה במעלית וכיוצא בזה) **לפני שהבדיל על הכוס** (וגם לא אמר 'ברוך המבדיל'), **צריך לחזור ולהתפלל תפילת שמונה עשרה בתנאי של נדבה. אבל אם אינו זוכר אם אמר 'אתה חוננתנו', ואח"כ עשה מלאכה לפני שהבדיל על הכוס** (וגם לא אמר 'ברוך המבדיל'), **אינו צריך לחזור ולהתפלל.**

החותם בברכת כהנים יגאל כהן

ענפים זה הבית שלכן
האפתח לכל השאלות
מתחזקת מהסרטונים ולא יודעת איך להמשיך?
יש לך שאלות באמונה?
מעוניינת בשיעורי תורה ליד הבית?
ענפים
סרקי את הקוד והשאירי פניה

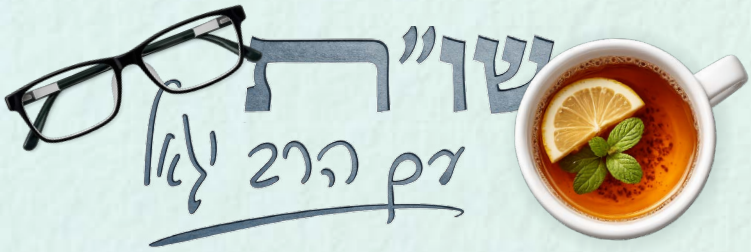

שאלה: שלום כבוד הרב, אני כהן ונפצעתי ברגל ויש לי גבס אבל אני יכול לדרוך על הרגל, רק שרואים בכף הרגל את הגבס, האם מותר לי לעלות ל'ברכת כהנים'?

תשובה:

ם ניכר ורואים שיש גבס ברגליו, לא יעלה לדוכן, אע"פ שיכול לעמוד, היות ומסיח את דעתם של הציבור שמסתכלים עליו. ואם התרגלו לראותו בשכונה שלו 30 יום עם הגבס, אזי יכול לעלות לדוכן, רק בשכונה שלו. (מרן סי' קכח סעיף לא).

שאלה: יש לי בבית כמין פסל בצורת "פומה"(סוג נמר), האם אפשר להשאיר אותו כך שלם או שצריך לשבור לו קצת מהפנים?

תשובה:

כל הצורות של בעלי חיים מותרות, אפילו שהם שלמים, אבל צורת אדם אסור לקיימו, ולכן צריך להוריד לו איבר.

שאלה: יש אצלנו בבית הכנסת יהודי שמתחיל להתחזק שבא לתפילה בשבת עם מטריה ויודע אני, שאם אעיר לו, הוא עלול להיפגע ואינו יבוא כלל לבית הכנסת, האם עדיף שיתפלל בבית, או שיבוא עם מטריה?

תשובה:

זו שאלה רגישה וכל מקרה לגופו. מכל מקום היות ויתכן שכל מה שיש לאותו יהודי הן אותן תפילות בשבת, ויש פוסקים שמתירים מצד הדין ללכת עם מטריה (עיין חזו"ע שבת ה), וגם מי שאוסר איסורו הוא מדרבנן, לכן הייתי מציע לא להעיר לו ישירות, אלא לדבר על זה באופן כללי ולהודיע בציבור שאסור ללכת בשבת עם מטריה, ולאט לאט הוא יתקרב בעז"ה.

שאלה: אם מותר להניח בגד קצת רטוב על הרדיאטור בשבת כדי שיתייבש?

תשובה:

אסור להניח בגד על הרדיאטור מפני שהמים שבתוך הבגד עלולים להגיע לחום שהיד סולדת בו, והוי מבשל בשבת. ועוד אסור משום מלבן. (עיין מרן סי' רכו).

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

אמירת "ברך עלינו"

במוצאי שבת מתחילים לומר בערבית "ברך עלינו", ולאחר התפלה צריך לחזור תשעים פעם "רופא חולי עמו ישראל - ברך עלינו", ככה דעת מרן (או"ח סימן קיד ס"ט) שצריך לחזור תשעים פעם. החתם סופר אומר (ח"א או"ח סימן כ) לחזור מאה ואחת פעמים. והמחמיר תבוא עליו ברכה. ובזה נרויח שאם אדם הסתפק אחר כך אם אמר "ברך עלינו", אינו צריך לחזור.

אם אדם אמר "מוריד הטל" במקום "משיב הרוח ומוריד הגשם", אינו צריך לחזור, כי הטל אינו נעצר, תמיד יש טל. רק שכאשר הטל בא עם הגשם זה מבורך וטוב, וטל לבד זה פחות טוב. לכן אם אדם אמר "מוריד הטל" אינו חוזר, לאט-לאט הוא יתרגל לומר "משיב הרוח ומוריד הגשם".

האשכנזים אומרים כל השנה "ברך עלינו", גם בקיץ וגם בחורף אומרים "ברך עלינו", רק שבקיץ אומרים "ותן ברכה", ובחורף מוסיפים "ותן טל ומטר לברכה על פני האדמה". אבל הספרדים בקיץ אומרים "ברכנו", ובחורף אומרים "ברך עלינו".

פעם הגיע אדם אחד בשבת להרב יעקב ישראל זצ"ל (הסטייפלר) וביקש ברכה. אבל הסטייפלר לא היה שומע טוב, אז אותו אדם הביא לו את השלט של בית הכנסת "ותן ברכה" - תן לי ברכה. אמר לו: "ברוכה והצלוחה"... הסטייפלר לא היה שומע טוב, כי הוא היה חייל בצבא הרוסי, ואמרו לו שיש אחד ששומר מתחילת הלילה עד חצות, ואתה אחריו תקח את בגדי החורף ותשמור מחצות הלילה והלאה. אבל ה"חמור" הרוסי הניח את המעיל על העץ, והוא לא יכול היה לקחת את המעיל, כי אסור להשתמש באילן בשבת. מה יעשה? אמר לעצמו: תחכה חמש דקות, ואחר כך תקח את המעיל. וככה חיכה חמש דקות ועוד חמש דקות ועוד חמש דקות, עד שהגיע הבוקר. וכתוצאה מזה הצטנן כל ימי חייו ולא היה שומע. (יש אפשרות לעשות שטיפה באוזנים לנקות אותן או לשים מכשיר שמיעה, אבל הוא לא עשה לא זה ולא זה. כל חייו לא היה שומע באוזן אחת, ואולי גם בשתי אזניו). אז אותו אדם הגיע אליו עם השלט "ותן ברכה", והסטייפלר אמר לו: "ברכה והצלחה", לך מכאן.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

ארגון "ענפים", **בנשיאות הרב יגאל כהן**
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של
קירוב לבבות "חברותא טלפונית"-
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם בנות שמחפשות להתחזק

בזמנך הפנוי | בבית שלך | מתאים לכל גיל | ללא צורך בנסיון

לפרטים והתנדבות >
055-6-888-010

ענפים

דרך חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

חובת ההתבוננות

חובה להתבונן

ביאר הגרי"ל חסמן זיע"א את הפסוק בישעיה (א', ג'): "ידע שור קונהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן", על דרך שאלה ותשובה.

שהנביא שואל: אם השור מטבעו יודע, אם החמור בהרגלו מכיר, איך ישראל לא ידע? ומתרץ: "כי עמי לא התבונן"! בלא התבוננות ומוסר, האדם גרוע אף מן השור והחמור! ולעומת זאת, עם התבוננות, אפשר להעפיל למעלה מן המלאכים. לתקן את עצמי.

מסופר על רבי חיים מצאנז זיע"א, שהתבטא ואמר: "בצעירותי, רציתי לתקן את כל העולם. כשהתבגרתי יותר, חשבתי שאת העולם כולו לא אצליח לתקן, לפחות אתקן את בני עירי, ושוב ראיתי כי אינני יכול לתקן את בני עירי, החלטתי לתקן לפחות את משפחתי, אך גם זה לא עלה בידי, והחלטתי לתקן לפחות את עצמי". אחים יקרים! בכל אחד מאיתנו טמון הכח לשנות את העולם. אך שינוי העולם שבחוץ מתחיל בשינוי העולם הפנימי. ובמקום להמתין שאנשים סביבנו ישתנו, אנחנו נדרשים להתחיל בשינויים קטנים בתוכנו, וכל שינוי חיובי שנעשה יהדהד גם בחוץ ויתן לנו את הכח להמשיך ולהשתנות לטובה גדולה.

די לעולם אני ואתה

מסופר בגמרא (שבת לג' ע"ב), על רבי שמעון בר יוחאי זיע"א ורבי אלעזר בנו שהסתתרו במערה. יצתה בת קול ואמרה: צאו ממערתכם, יצאו, כל מקום שהיה מכה רבי אלעזר היה רבי שמעון מרפא. אמר לו רבי שמעון: בני, די לעולם אני ואתה". אמר על זה רבי מרדכי אריה הלוי הורביץ זיע"א בספרו דולה ומשקה: "די לעולם" מספיק להתבונן במעשי ה"עולם", בהתנהגות אחרים! אלא "אני ואתה" קודם עלינו להתבונן בהתנהגות של עצמנו!

לתקן את האדם...

יהודי אחד ישב ועבד, כשלפתע ניגש אליו בנו הקטן, שרצה לעזור לו בעבודתו. מיד חיפש לו איזה תעסוקה, תלש מאיזה חוברת דף, עליו היתה מפת העולם, גזר אותה לפיסות קטנות, ונתן לילד שירכיב את הפאזל. "אתה אוהב פאזלים, קח את העולם המפורק, ונראה אם אתה יכול לתקנו". חשב האב שהילד יזדקק לימים רבים כדי להרכיב את המפה, אולם לאחר זמן קצר, הודיע הבן בשמחה: "אבא, סימתי, הצלחתי להרכיב הכל". בתחילה לא האמין האב, הניח את עבודתו וניגש לבנו, בטוח היה שיראה עבודה מפוזרת, אך להפתעתו המפה היתה מושלמת... "איך עשית את זה?" שאל האב. ענה הילד, "אני אמנם לא ידעתי איך נראית מפת העולם, אבל כאשר תלשת את הדף מהחוברת, ראיתי שבצידו השני יש תמונת אדם, כשנתת לי לתקן את העולם, ניסיתי אבל לא הצלחתי, אז הפכתי את החתיכות והתחלתי לתקן את האדם. כשהצלחתי לתקן את האדם, הפכתי את הדף, וראיתי שהצלחתי לתקן גם את העולם...".

להתבונן בתשובה

הרב מזאגר זיע"א אמר פעם: למה דומים אותם הדופקים על הלב ב"על חטא", וסוברים שבזה די...? לעיר אחת שהיה בה פעמון מיוחד, שבו היו מצלצלים כשפורצת שרפה, כדי שכולם ישמעו, ויבואו לסייע בכיבויה. פעם אחת פרצה שריפה בעיר, ואכן צלצלו בפעמון, כל בני העיר נתקבצו ובאו, ובכוחות משותפים הצליחו להשתלט על הדליקה.

השוטה, שרואה כעבור זמן מה שהשרפה כובתה, חושב שהצלצול מכבה שריפות... וכן בנמשל. הדמעות, התשובה מעומק הלב, הם המים שמכבים את השריפה שגורמת העבירות! לא הדפיקה על הלב! הדפיקה אינה אלא הצלצול, אשר אמור להזעיק את האדם לכבות את השרפה, לשוב בתשובה ולהציל את נפשו. קול דודי (עמוד קי"ז).

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשלך"

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת מורה בתיכון, שמוסיף לתלמידיו חכמה ורצון, להתקרב ולשמור תורה ומצוות, והכל בנחת ובלא צעקות. והנה עכשיו הוא בא ושואל, על תלמיד בכיתה שאתמול השתולל, את חברו האחד הוא גידף וקילל, ועל חבר אחר הוא ממש התנפל, וגם כסא אחד בכעסו הוא שבר, ועל רוב תקנון בית הספר הוא עבר.

ושואל האם מותר לבקש מתלמידיו, שיגלו את בעל המעשה לאוזניו?

ועניתי לאותו מורה בתיכון, שלמען תלמידיו מתמסר המון, שכתב הרב 'שבט הלוי' (חלק ט סי' לד), שהיה גם חכם עדיף מנביא. שמחמת דרכי חינוך צריך לחקור ולגלות, כדי שידע מה ואיך לעשות, עם תלמיד שעשה מעשה שאינו הגון, לחנכו לשנות מהר את הכיוון, ולכן מותר למלמד לברר מי הבחור, ואין בזה לשון הרע כמובן וברור. רק צריך המלמד להשתדל מאוד, לנהוג עם אותו בחור בכבוד, שלא לגרום לו בושה ברבים, ורק שאת המסר יקבל ויפנים, ואותו חבר שיודע מי התלמיד, יגש לרב בסתר ויגיד, ויזהיר אותו הרב שיגיד רק את האמת, ולא יוסיף מלה רק שהכל יתאמת.

וכן כתב הגר"מ שטרנבוך בספרו תשובות והנהגות (ח"א סי' תתלט), שבפסקיו הוא מורה לנו מה ראוי לעשות, שכיון שיש צורך לחינוך התלמידים, יש להם חיוב לשתף את המלמדים, שכיון שעושה כן לטובת אותו בחור, אין כאן לשון הרע ואין בזה איסור. רק צריך המחנך להסביר, ואת חומרת לשון הרע להבהיר, שידעו את טעם ההיתר, ולמה כעת מותר להם לספר, אף שאיסור לשון הרע חמור הוא ביותר. וכן לשון הרע לתועלת הציבור, לומר לרב הקהילה יש היתר גמור (שם ח"ה חו"מ סי' שצח).

נזכה לראות נחת יהודית מכל יוצאי חלצינו, ויהי רצון שתשרה השכינה תמיד בביתנו. אמן כן יהי רצון.

להורדת החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו
בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069
(שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

מדבר מנסיון

הרב אסף זכריה יועץ ומטפל רגשי

המחברת החדשה

יש ילדים שמגיעים לשנה חדשה עם תיק חדש, מחברות חדשות וספרים עטופים, אבל בפנים הם סוחבים איתם את כל מה שאמרו עליהם בשנים הקודמות. גם התלמיד שלי הגיע ככה. עוד לפני שהכרתי אותו כבר שמעתי עליו מספיק. "הוא לא מחזיק מעמד בשיעור", "אין לו רצינות", "כבר ניסו איתו הכל", "אין מה לעשות איתו". כשהוא נכנס לכיתה ביום הראשון ראיתי ילד שכבר יודע מה חושבים עליו.

הוא התיישב בסוף, לא פתח מחברת, כמעט לא הסתכל לכיוון שלי. כשפניתי אליו הוא משך בכתפיים, כאילו אומר לי מראש: אל תנסה, גם אתה תתייאש בסוף. בימים הראשונים באמת לא היה פשוט. הוא איחר, שכח ציוד, הפריע לפעמים, וכשביקשתי ממנו להשלים עבודה הוא אמר לי, "הרב, אני גם ככה לא טוב בזה".

המשפט הזה כאב לי. כי הוא לא אמר שקשה לו. הוא אמר שזה מי שהוא. יום אחד, אחרי השיעור, קראתי לו אליי. הוא הגיע בחשש, בטוח שעכשיו תגיע עוד שיחת מוסר. במקום לדבר הוצאתי מהתיק מחברת חדשה והנחתי אותה מולו. בעמוד הראשון כתבתי משפט אחד: "אני מאמין בך. אני בטוח שאתה יכול להצליח, ואני מחכה לראות את הטוב שיש בך יוצא החוצה".

הוא קרא את המשפט ולא אמר כלום. רק הסתכל עליי. אחרי כמה שניות שאל, "הרב, אתה באמת חושב ככה?" אמרתי לו, "אם לא הייתי חושב ככה, לא הייתי כותב את זה." נתתי לו את המחברת החדשה ואמרתי, "מבחינתי אנחנו מתחילים מכאן".

בהתחלה כמעט שום דבר לא השתנה. גם למחרת הוא איחר. שבוע אחר כך שוב שכח להכין משהו. אבל בכל פעם שזה קרה ניסיתי לא להחזיר אותו מיד לסיפור הישן שלו. לא אמרתי "כרגיל". לא אמרתי "ידעתי". רק הזכרתי לו, "זה לא אומר עליך מי אתה. מחר מנסים שוב".

לאט לאט התחילו להגיע שינויים קטנים. יום אחד הוא הגיש עבודה בזמן. אחר כך נשאר כמה דקות כדי להשלים חומר. בהמשך התחיל להרים יד בשיעור. הדבר שהכי הפתיע אותי היה שהוא התחיל לשמור על המחברת הזאת בצורה שאף פעם לא שמר על שום דבר אחר.

כמה חודשים אחר כך, באסיפת צוות, אחד המלמדים שאל אותי מה עשיתי איתו. "זה אותו ילד?" הוא שאל. חייכתי. האמת היא שלא עשיתי קסם. פשוט היה ילד שכבר שנים שמע מאנשים מה לא בסדר בו, ובפעם הראשונה מישהו כתב לו משהו אחר.

בסוף השנה הוא ניגש אליי עם אותה מחברת. העמודים כבר היו מקומטים ומלאים, אבל בעמוד הראשון עדיין היה המשפט שכתבתי. הוא הצביע עליו ואמר לי, "כשהייתי בטוח שאני לא יכול, הייתי קורא את זה".

באותו רגע הבנתי כמה כח יש למילה של מחנך. לפעמים ילד לא צריך עוד הסבר למה הוא חייב להשתנות. הוא יודע היטב איפה הוא נופל. לפעמים הוא צריך מבוגר אחד שיראה בו משהו שהוא עדיין לא מצליח לראות בעצמו. שיאמר לו באמת: אני מאמין בך. אני רואה בך טוב. אני בטוח שאתה יכול להצליח.

וכשילד מרגיש שמישהו מאמין בו מספיק זמן, לאט לאט הוא מתחיל להאמין בעצמו.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 054-8420996

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר

"עץ הצרות"

אחרי תקופה ארוכה בתיבה, נח מוציא מהתיבה שתי ציפורים, כדי לראות מה המצב בחוץ. בהתחלה את העורב, ואחריו את היונה. מדוע דווקא אותן? למה שלא יוציא תוכי, לדוגמא? הרי סוגים רבים של ציפורים היו לו בתיבה. מן הסתם ישנן סיבות נוספות, אבל יש פה שיעור חשוב עבורנו: החיים בנויים כך שקודם כל בא החושך, ואחר כך אור: "ויהי ערב ויהי בוקר" - תקופה חשוכה, מאתגרת, ואחריה תקופה טובה, פורחת.

תזכרו את זה כשאתם בתקופה קשה. היא תמיד זמנית, ואחריה תבוא תקופה טובה יותר. לכן בתחילה נח הוציא את העורב - מלשון "ערב", חושך. ולאחריו מגיעה היונה הלבנה, שמציינת שלום ואת סיום המבול.

איך אפשר לעבור תקופות של "ערב"? תשתמשו ב"עץ הצרות".

אינסטלטור שעבד עם קבלן, גילה בסוף יום העבודה שיש לו שני פנצ'רים ברכב. הוא התקשר לגרר, והקבלן הציע להקפיץ אותו לביתו. כשהגיעו לביתו, הזמין האינסטלטור את הקבלן שייכנס לקפה. כשהגיעו לפתח הבית, נעמד האינסטלטור ליד עציץ עם עץ קטן בתוכו, החל לעשות תנועות מוזרות, ולאחר מכן נכנס הביתה בחיוך. לכשיצאו, ליווה האינסטלטור את הקבלן, שלא יכול היה להתאפק ולשאול לפשר התנועות מעל העץ. ענה לו האינסטלטור - "אני קשה עובד כל היום, במקומות לא הכי נעימים. כשאני מגיע הביתה, אני "תולה" את כל הצרות, הדאגות שיש לי, על העץ הזה, ואני אומר לבורא העולם: אבא'לה, אני משאיר לך את זה, תעזור לי. ותמיד כשאני קם בבוקר אני מוצא פחות צרות ודאגות.

לפעמים צריך פשוט לחכות שה"מבול" יעבור, שהתקופה החשוכה תתבהר. בינתיים תתלו את הצרות, הדאגות, על העץ, ותנו לבורא העולם לטפל בזה. וכשאתם מרגישים רחוקים מהשם, תזכרו שלא הוא זה שזז...

יהי רצון שתהיה לנו הסבלנות לחכות, והאמונה לקוות שבעזרת השם השמים יתבהרו, ובמהרה יתגשמו כל משאלות לבכם לטובה.

"הקשת מופיעה רק אחרי הגשם"

מתנה אמיתית ליקיריכם

הקדישו שם בעלון שכולו לימוד וזיכוי הרבים כל התחזקות ולו מעט מקריאה בעלון **'יגל ליבי'** תוסיף שפע וברכה להקדשה שלכם.

לרפואה | לזיווג | להצלחה | לפרנסה | להגנה | לעילוי נשמת

להקדשה התקשרו כעת >

03-8000-770

לרגע של סיפור

דניאל ח. אלפסי

"כל עכבה... סליחה"

הפגישה שבוטלה אחרי הדקה התשעים, ורוח הקודש בבני ברק | סיפור מטלטל "אולי היא פגעה במישהו פעם?", שאל מרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי זצ"ל. "היא אמרה שלא זכור לה משהו מיוחד שהיה בשנים האחרונות", השיב הבעל. "בכל אופן שתנסה להיזכר אולי בתקופת השידוכים, מישהו נפגע ממנה?". המשיך שר התורה לומר שוב ושוב כאילו יודע בדיוק על מה הוא מדבר. והוא באמת צדק. כמו רוח הקודש שהיתה באותם רגעים - הוא ידע. הוא הרגיש שיש משהו. והיה משהו.

הכל התחיל לפני קרוב לחמש עשרה שנה. לאחר שנות לימודי בישיבה הגדולה ולאחר כמה חודשים שחיפשתי את זיווגי נשאתי בשעה טובה ומוצלחת. החתונה היתה מעמד מרגש במיוחד. החברים, המשפחה, המכרים - כולם היו שם. האירוע הסתיים ואז התחילו החיים האמיתיים. התגוררנו בירושלים שם התחלתי ללמוד בכולל מוכר במזרח העיר. החיים זימנו לנו הזדמנויות רבות. התקדמות בלימוד, דירה ועוד דברים שהתקדמו להם בצורה טובה ברוך ה' כפי הציפיות. "החיים האירו לנו פנים", כמו שנוהגים לומר העולם. כך גם אני הרגשתי על עצמי ועל הבית שבנינו אני ורעייתי.

אך דבר אחד היה חסר. אמנם היה לנו את הכל אבל הקול היה חסר. קולו של תינוק. כן, הקול המוכר הזה של הבכי... הקול המוכר הזה שקורא אבא בהגיה מובלעת. הקול הזה שבוכה מתי שהוא רעב. על זה אני מתכוון. זה היה חסר. הקול הזה השפיע באופן ישיר על הכל. לצפות לילדים זה לא דבר של מה בכך. זה לא דבר שחולף לידך, זה דבר שאתה חי ונושם אותו. הולך לישון איתו בלילה וקם איתו בבוקר.

אני ואשתי לקחנו את העניין בצורה מאוד קשה. אתה שומע מסביב על חברים שכבר חוגגים חלאקה לילדים שלהם בזמן שהם התחתנו אחריי. אתה שומע על עוד אחיין שנולד, על עוד אחיינית שלמדה לומר "אבא". ואז היינו חוזרים אני ואשתי הביתה. והבית היה ריק. לא הייתי יודע מה לומר לאשתי, אבל הדמעות היו אלה שדיברו יותר מהכל. הייתי מרגיע את אשתי שעוד רגע וגם אנחנו נבשר לכולם, עוד רגע וגם אנחנו נהיה אבא ואמא.

עשינו את כל הסגולות הקיימות כיום. עלינו לבתיהם של גדולי ישראל לשאול את עצתם ולקבל את ברכתם. מה לא עשינו. ניסינו, ושוב ניסינו. ואז שוב אתה נשבר. נסגר. המבטים של המשפחה סיפרו יותר מכל על מה שהתחולל בתוך הלב שלי ושל רעייתי. מבטים של רחמים משהו. ואנחנו לא רוצים להיות שם. רוצים להיות במקום אחר. רוצים שיסתכלו עלינו במבטים של אושר, של שמחה. שישאלו גם אותנו האם אברימי שלנו נגמל ממוצץ...

עד אותו יום שעליתי לביתו של מרן שר התורה

רבי חיים קנייבסקי זצ"ל. שטחתי בפניו את הצער שמלווה אותי ואת רעייתי. על הבדידות. על ההתמודדות הגדולה שנפלה עליי ועל רעייתי. "זה גדול עלינו", אמרתי למרן. "אנחנו רק רוצים ילדים. ניסינו הכל ואין ישועה בפתח, מה עושים?", שאלתי את מרן בעיניים דומעות. מרן עצם את עיניו. לאחר כמה רגעים קטנים הוא פתח אותם שוב, הביט עליי ואמר: "אולי יש מישהו שנפגע ממנה?". מיד הרמתי טלפון לרעייתי ושאלתי אותה. היא אמרה שהיא לא זוכרת משהו מיוחד.

ספרתי את זה למרן זצ"ל. הוא שוב הסתכל עליי ושאל בנחת ובאורך רוח: "אולי יש מישהו שנפגע ממנה בזמן שהיא היתה בשידוכים. בין אדם לחבירו"?

הבנתי את המסר של מרן וכדי לא לעקב את האנשים שעמדו בתור הארוך יצאתי החוצה. שם פגשתי את רעייתי ואמרתי לה את מה שאמר לי מרן. מיד הבחנתי איך עיניה ברקו. "אני זוכרת. אני יודעת", אמרה. ומיד היא התחילה לספר לי על כך שהיא היתה בתקופת השידוכים הציעו לה בחור שמתגורר בנווה יעקב ולמד אז בשעתו בישיבה בבני ברק, היא היתה עתידה להיפגש עימו. הבחור יצא מהישיבה בבני ברק מאורגן היטב והגיע למקום הפגישה שהיתה בדירה בירושלים, והמתין שם במשך דקות ארוכות בזמן שהגברת כלל לא הגיעה.

השדכנית נסתה לצלצל אליה אך היא לא ענתה לטלפונים. אחרי דקות ארוכות של מתח היא חזרה לשדכנית והודיעה לה שהיא החליטה שלא להגיע לפגישה. הבחור עם כל העוגמת נפש, הודה לבורא עולם לאחר שהבין שזה לא שלו, וחזר לישיבה בחזרה.

מיד ששמעתי את הסיפור בחרתי לחייג לאותו בחור. סיפרתי לו את הדברים, הוא כמובן זכר את הכל. באותה עת היו לו ארבעה ילדים, כיום עשרה בלעה"ר.

ביקשתי ממנו את סליחתו, ונפרדנו לשלום תוך כדי שהבטחתי שאעדכן כל מה שיתחדש.

והנה הישועה לא איחרה מלבוא!

לאחר פחות משנה 'בן' בא לנו ב"ה מעל לדרך הטבע ובאופן ניסי. מאז נולדו לנו עוד ילדים חמודים ומתוקים, והחיים המשיכו להתקדם על מי מנוחות.

זה הסיפור שלי. וזה המסר שאני רוצה להעביר לאנשים. אל תפגעו - כדי שאתם לא תיפגעו בעצמכם. וגם אם טעיתם - לא נורא אנחנו בני אדם - יש אפשרות לבקש סליחה. כמה שיותר מוקדם, ככה תחסכו לעצמכם אתגרים מיותרים בהמשך החיים.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

צֹהַר תַּעֲשֶׂה לַתֵּבָה

פרשת נח מפגישה אותנו עם שעתה הקשה ביותר של האנושות דור המבול. בתוך עולם שאיבד את דרכו ונשטף במימי הטומאה והשחתת הערכים הרוחניים והחברתיים, מצטווה נח לבנות תיבה. התיבה איננה רק כלי הישרדותי, אלא התיבה הינה מעין חממה רוחנית, מרחב מוגן שנועד לשמר את הגרעין הטהור של העולם לקראת בנייתו מחדש.

אחד הציוויים המרתקים הנוגעים למבנה התיבה, נוגע למקור האור שלה. "**צֹהַר תַּעֲשֶׂה לַתֵּבָה**" (בראשית ו, טז). על טיבו של אותו צוהר, חלוקים חכמינו רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר חַלּוֹן, וְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן לָקִישׁ אָמַר אֶבֶן טוֹבָה - מַרְגָּלִית תָּלָה בָּהּ, שֶׁהָיְתָה מְאִירָה לָהֶם כַּצָּהֳרַיִם (סנהדרין קח.).

במבט מעמיק מתגלה כאן יסוד חינוכי. בימי שגרה, החלון הוא הדרך להכניס אור הביתה. אך בדור המבול, כשהמים שוטפים הכל, פתיחת חלון היא סכנה. לכן התיבה חייבת אבן טובה. המרחב הפנימי חייב לייצר אור מעצמו. האבן מסמלת מרחב חינוכי בעל קרינה עצמית הפועל מכח התורה, המאיר באור יציב.

אולם, כשאדם יושב בתוך תיבה חמימה ומוארת באור מרגליות בשעה שבחוץ מתחולל אובדן, הוא עלול לשקוע באדישות ושאננות. הוא עלול להפוך את התיבה לאי אגואיסטי ולומר: שלום עלייך נפשי. כאן מתגלה חובת החלון. בדור המבול תפקידו מתהפך: הוא אינו נועד להכניס אור, אלא כדי שהאור הפנימי יזרח החוצה מתוך התיבה, כאברהם אבינו בדורו, להביט החוצה לראות את צרת הדור לראות החורבן ולחוש בכאב העולם השבור. החלון מזכיר שהשהות "במרחב המוגן" אינה תחנה סופית, אלא זמן אגירת כוחות לתיקון עולם. לא בכדי, דרך החלון משלח נח את העורב ואת היונה החוצה.

בבואנו לבנות קומפלקס חינוכי ופנימייתי, כשאנו עמלים להקים מעין מוסד "פאר משה" של תורה ומידות בתוך עולם סוער, נדרש שילוב. האבן הטובה מסמלת שעלינו להאיר את הכתלים באור עצמאי, ולהשמיע אמרי שפר שיבססו קומה רוחנית איתנה שאינה ניזונה מהחשכה שבחוץ. אולם, בד בבד אסור לנו לאטום את התיבה. החלון מלמד שעלינו להביט באומץ החוצה.

זה ייעשה לא מתוך רצון להישטף במימי העולם, אלא מתוך אכפתיות והכנה לרגע שבו תפתח הדלת ונבנה עולם חדש.

תרמו עכשיו לפעילויות הרב

180 אברכים | שידורים חיים | ישיבת "יגל ליבי"
מחסן החסד | מדרשיות לנוער | קו ההלכה
המסעדה | סמינרי קירוב | מרכז תינוקות

רוצים להיות שותפים? חייגו > 03-8000-770

לחיות באמונה | הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

בושה חיונית

נפילה יכולה לקרות לכל יהודי - גם היהודי הצדיק ביותר! כתוב: "אין אפוטרופוס לעריות" - לא כתבו שרק לחילונים או למסורתיים אין אפוטרופוס... כתוב אין אפוטרופוס באופן גורף, על כל יהודי! משמע גם יהודי צדיק, גם גדולי עולם יכולים ליפול! בזמן השואה, היה רב אחד צדיק, ממש גדול הדור של אותה תקופה, ביקשו ממנו להחביא בעליית הגג 2 יהודיות צעירות כדי להציל את חייהן והוא כמובן הסכים בשמחה. באחד הימים, בזמן שהוא יושב ולומד, שמע רעש מלמעלה, הרים את הראש לכיוון עליית הגג ונגלו בפניו עיניה היפות של אחת הנשים, יצרו התגבר עליו, הוא קם ועלה על הסולם, באמצע הסולם עצר וצעק: "הצילו! הצילו! שריפה!", מיד תלמידיו, שהיו בקירבת מקום, הגיעו בבהלה לביתו, פרצו פנימה וראו אותו עומד על הסולם בדרך לעליית הגג, אי אפשר לתאר את הבושה והביזיון של אותו צדיק על כך שתלמידיו ראו אותו כביכול כמעט וחוטא... אך הוא ידע שהם יכנסו ויראו אותו כך, הוא הרי קרא להם...

"הרב, מה אתה עושה?!" הם שאלו בהשתוממות! והוא ענה להם: "עדיף לי להתבייש ולהינצל מהחטא מאשר ליפול". הוא ידע שזה הדבר היחיד שיעצור אותו מלחטוא, הוא ידע שהוא חייב לעשות משהו מזעזע כדי להכניע את היצר הרע באותו רגע! גם אדם גדול כזה, שכל כולו תורה, אדם מבוגר - יכול ליפול.

כתוב: "אל תאמין בעצמך עד יום מותך". יצר הרע יכול להפיל אדם בכל גיל ובכל רמה רוחנית! יש לנו כ"כ הרבה גדרות, הנהגות, איסורים בתורתנו הקדושה... מדוע? כדי לשמור עלינו! למנוע ממני להגיע למקום סכנה!

אז מה צריך לעשות אדם שנופל? להתנגד ליצר בכל כוחו על מנת להביס אותו! כתוב שככל שאדם חוזר לתלם מהר יותר, כך קל יותר לחזור למקום הרוחני בו היה קודם... כלומר, ככל שאדם 'ימשוך' יותר את הנפילה הרוחנית מבחינת זמן, כך יהיה לו קשה יותר לקום ממנה... לכן, אדם שמרגיש שהוא בנפילה, עם כל הקושי וחוסר הרצון, רק בעזרת השכל הישר שמבין שזאת אינה הדרך, להילחם בכל כוחו ולהתנגד ליצר הזה שמצא לו פירצה קטנה ונכנס פנימה כדי להחריב הכל.

יש בתוכך יצר הרע שמצייר לך שקרים. אשה בונה בית של תורה ורואה את השכנה הלא דתיה שלה חיה חיים של כיף, יוצאת, מבלה, מתלבשת איך שמתחשק ונוח לה, בשבתות הם מטיילים, היא מסתכלת עליהם ויצר הרע אומר לה: "תראי איך הם נהנים מהחיים ואת ככה מקריבה את עצמך רק בשביל שבעלך ישב וילמד... משקיעה את כל החיים שלך בבית ובילדים, הזמן לא יחזור! לא חבל...? החיים קצרים! וחוץ מזה, תשמרי מה שאת יכולה... מי אמר שאת צריכה להיות הרבנית קוק?!".

ליצר הרע יש הרבה דרכים להפיל את האדם ברשתו. זה יכול להיות דרך אדם קרוב שהוא 'מתלבש' עליו, למשל אשה חרדית שבעלה מתרחק מחיי התורה והמצוות, יורד רוחנית בצורה דרסטית. כל עולמה נחרב! היא מוסרת את נפשה למען התורה, בהשקפה שלה זו מהות החיים, זה העיקר... ואדם שלוקחים ממנו את העיקר, יכול להתרסק! זה נסיון לא פשוט כלל, היא חלילה מתוך יאוש עלולה לרדת רוחנית בעקבותיו... היא חושבת לעצמה: "זאת תורה וזאת שכרה?! למה זה מגיע לי?!" - זה יצר הרע במלוא הדרו.

אשה שילדיה עוברים חרם במסגרת החינוכית... זה דבר שיכול לשבור אותה רוחנית! אישה שמתמודדת עם קושי בפרנסה או מתמודדת עם בעיה בריאותית שמתגלה לפתע... אישה שלא מצליחה להיכנס להריון, רווקה שרוצה להתחתן ושום שידוך לא צולח וכן על זה הדרך... הניסיון הוא מאת ה' אבל יצר הרע מתלבש על הניסיון הזה ומגרד לך בפנים... את מנסה להמשיך להיראות חזקה ומאמינה אבל בתוך תוכך יש לך שאלות על ה', יש לך שאלות על החיים, פתאום את מרגישה רחוקה...

כשאשה נופלת בעבירה כלשהי, עליה מיד לעצור! כתוב שאפילו תצעק על היצר הרע שנמצא בתוך הלב שלה ותבקש ממנו להסתלק! ותדבר עם ה' עם כל האמת שלה! "אבא, נפלתי, קשה לי, אני לא מצליחה להשתלט על עצמי, תעזור לי! תוציא אותי מזה!". עליה לעשות תשובה מהלב על המעשה שעשתה כמה שיותר מהר כי אדם שעושה תשובה בצורה מיידית, אומרים חכמינו, שקל לו יותר לחזור למקום בו היה קודם.

"בורא עולם, תראה איך רבתי עם בעלי... איך יצר הרע שם לי מלכודת... אני מקפידה עליו, אני כועסת, תראה איך יצר הרע הפיל אותי באמונה..." - כבר בשעת העבירה, תוך כדי הכעס, להתחיל לעשות תשובה! אדם צריך לזכור את ה' גם בתוך העבירה, אומר הבן איש חי: "בכל דרכך דעהו" - גם בדרך הלא טובה אתה צריך להכיר את ה' ולזכור אותו!

איזשהו אדם פרץ לדירה לגנוב ותוך כדי הפריצה הוא אומר: "בורא עולם, אני חייב כסף, אני לא יודע כבר מה לעשות, אני יודע שאני לא בסדר..." - זה ודאי לא מצדיק את העבירה, אך עצם העובדה שהוא זוכר את ה', זה מה שנותן לו את הזכות לעשות תשובה ולחזור בקלות למקומו שהיה. "בשעת עבירה לבו נוקפו" - אדם כזה יחזור מהר לעבודת ה', אם נפלת לעבירה ויש לך צער בלב על כך משמע את מסוגלת ברגע זה לעלות חזרה!

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר בשבת לפזר בפינות הבית רעל עכברים?

מותר להניח בשבת רעל במקום מסויים, כדי להרעיל עכברים ואין בכך איסור.

באתי להוריד את המים בבית הכיסא, וראיתי שיש שם חרקים קטנים, האם מותר להוריד את המים?

אף אם ישנם חרקים בחלל האסלה בבית הכיסא, מותר לאחר השימוש להוריד את מי הניאגרה עליהם.

בדרך לבית הכנסת יש שביל נמלים, האם מותר לדרוך עליהן בשבת?

היו נמלים בדרכה, עדיף שתלך בצד כדי שלא תדרוך עליהן. ואם אין אפשרות כזו [כגון שהכל מלא נמלים, או שאין דרך אחרת], הולכת כדרכה בלי להתכוון להורגן אף שיודעת שבוודאי ימותו.

מיועד לגברים ולנערים שמחפשים להכניס משמעות לערב שלהם בדרך ייחודית ומרגשת

לימוד תורה אחד על אחד | ארוחת ערב מפנקת | פעילות לילדים

להרשמה שלחו וטסאפ למספר >
055-8837733
ענפים

לאשת חיל

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

אמת ואמת לאמיתה

"בשעה שבא הקדוש ברוך הוא לברוא את האדם הראשון, נעשו מלאכי השרת כיתים כיתים וחבורות חבורות, מהם אומרים 'אל יברא', מהם אומרים 'יברא'.. חסד אומר 'יברא' שהוא גומל חסדים, ואמת אומר 'אל יברא', שכולו שקרים..." (רבה, בראשית ח, ה).

המדרש מגלה לנו שלבריאת האדם קדם דיון גורלי, האם ייברא או לאו.

ישנם שאמרו 'אל יברא', הוא לא יצליח, לא יהיה לו כח לעמוד בפיתויים, כולו שקרים.

יש בטענה הזו מן האמת. אנחנו באמת רוב הזמן בין לבין, אין מושלם בעולם הזה. כולנו צריכים להתאמץ.

ומעבר לכל, אנחנו לא מודעות לעצמנו. לא יודעות את החשיבות של כל אחת, ואם אנחנו חושבות על עצמנו שאנחנו רעות... אז באמת למה שניברא?

מה עשה הקב"ה? ה' יתברך שהוא המחליט, הוא באמת הקובע מי יברא פה ולמה... הוא זה שנטל את האמת והשליכה ארצה. "ותשלך אמת ארצה" (דניאל ח, יב) וברא את האדם למרות הכל. ברא את האדם ביחד עם התשובה שקדמה לעולם.

איך יכול להיות שהקב"ה השליך את האמת שדבריה אכן נכונים? והרי היא האמת. מידה חשובה ביותר.

יסוד חשוב מאוד נלמד מכך. ישנה האמת, הנקייה, מה ששחור שחור ומה שלבן לבן. אין אמצע. קו הדין.

את האמת הזו הקב"ה השליך ארצה, אם האמת הזו היתה נשארת לא היה קיום לעולם. האדם לא היה נברא, היה חייב להשליך אותה ולברוא אמת אחרת. עמוקה יותר. אמת לאמיתה. "אמת מארץ תצמח", מהארציות שלנו האמת הזו צומחת. מהקשיים שלך, מהיומיום שלנו שדורש יצירתיות כדי להמשיך לעבוד את ה', משם בדיוק צומחת האמת שמחייה את העולם. שנותנת חיות לתורה, ולא ח"ו מיתה.

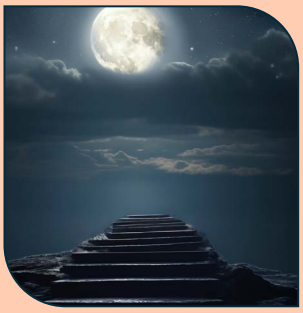

אם נעבוד לפי האמת הרגילה, איך נוכל לה? בוודאי שאנחנו לפעמים מועדות, ומשקרות ומתחצפות... ומה אז? לא נברא? ה' החליט אחרת. האמת שלנו היא גמישה, היא טובת לב, היא מבינה מהיכן באת ואיפה את מתמודדת... ומתוך כך היא מאירה את אור התורה... מתוך האמת לאמיתה של החיים עצמם. שלא תמיד הם שחור או לבן... רוב הזמן אנחנו באפור. ובדיוק שם ה' יתברך רוצה אותנו. מתוך אהבה אמיתית.

תאיר ארץ

מזכת הרבים
תאיר גולן

הכח של הדור

קרה לך פעם שהסתכלת על דורות קודמים - אמהות, סבתות, או אפילו דמויות מהתנ"ך - וחשבת לעצמך: "איך אפשר בכלל להגיע לרמה שלהן?" הן נראות לנו לפעמים כמו ענקיות רוח, כאלו שהיו מחוברות לה' בלי מאמץ, בלי כל הבלבול והסחות הדעת שיש לנו היום. קל מאוד ליפול למקום שמרגיש קטן, פשוט וחסר משמעות לעומתן. אבל כשצוללים לפרשת נח ולדברי חז"ל, התמונה מתהפכת לגמרי. על נח נאמר שהיה "איש צדיק תמים בדורותיו". חז"ל מסבירים שגם בדורותיו היה צדיק, ואם היה בדורות קודמים שהיו יותר צדיקים, היה צדיק יותר. רבנו חיים ויטאל, תלמידו של האר"י הקדוש, מסביר יסוד עצום: גדלות הנפש נמדדת לפי הזמן והדור שבהם האדם חי, כמו שכתוב ב-"שער הגלגולים": "דע לך כי אין גדולת הנפש תלויה כפי מעשה האדם, רק כפי הזמן והדור ההוא".

בדורות הראשונים, האווירה היתה "נקייה" יותר, הרחוב היה שמור, ולא היו הנסיונות שיש לנו היום. הדור שלנו, לעומת זאת, מתמודד עם אתגרים שלא היו כדוגמתם בהיסטוריה. התפתחות הטכנולוגיה, התקשורת והמסכים, הביאה איתה יצר הרע שנגיש בלחיצת כפתור אחת קטנה, ממש במרחק נגיעה בכל רגע ביום.

דווקא בגלל זה, המאזניים משתנות לחלוטין.

תנאי המשחק היום שונים לגמרי. רבי נתן מברסלב בליקוטי הלכות, כותב שבדורות שלנו, הקליפות והפיתויים גוברים בכל פינה. בגלל שהחושך כה סמיך, כל גילוי אור- כל תנועה קלה שהאדם מתגבר לשוב אל ה' יתברך, מקבלת משקל אדיר בשמיים הרבה מעבודות גדולות של הדורות הראשונים כל התגברות קטנה שלך - כשאת עוצרת את עצמך בלחיצת כפתור, עושה תנועה קלה של התקרבות לה' או בוחרת לוותר על משהו לא ראוי - שווה בשמיים הרבה יותר ממעשים כבירים של דורות קודמים כל צעד קטן שלך בדור הזה הוא ניצחון עצום, יקר וחביב לפני ה' יתברך, הרבה יותר מכל מה שאת מסוגלת לדמיין.

שבת שלום ומבורך !

כל מה שצריך זה
בטחון לנשמה

בספר
'בחסדך בטחתי'
של הרב יגאל כהן
תמצאו
תחושת בטחון
אמיתית לנשמה
תשובות שמאירות
את הדרך
והשראה שבונה
עומק פנימי אמיתי.

סרקו את הקוד

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

השינוי שיוצא מהתיבה

נח וכל בעלי החיים נכנסו לתיבה לא בגלל שהמקום היה נח או נעים במיוחד. הם נכנסו כי בחוץ היה מבול גדול ומשמיד. לא היתה להם שום ברירה אחרת בעולם.!

אותו דבר בדיוק קורה כשמתחתנים. אתה נכנס ל"תיבה" - בית משותף עם בן זוג מעולם שונה לגמרי, עם הרגלים שונים ודעות שונות לחלוטין. ובחוץ יש "מבול" - אתה לא יכול לברוח לחיי הרווקות הישנים או לחזור לחדר הילדות הבטוח שלך.

אני זוכר שאחרי השנה הראשונה של הנישואים שלי, מורי ורבי שלח אותי להיות רב קהילה בארה"ב. היו ביני לבין אשתי הרבה אי הסכמות על מלא נושאים שונים ומגוונים - שנינו נשואים טריים וצעירים, מעולמות שונים ומנוגדים, רחוקים אלפי קילומטרים מכל דבר מוכר ואין לנו עם מי לדבר, אין חברים ותיקים לברוח אליהם, אין משפחה קרובה להתייעץ איתה ולקבל תמיכה.

הרגשנו שאין ברירה - אנחנו חייבים להגיע להסכמות בשביל שיהיה לנו טוב.

ובמבט למפרע, זה בדיוק מה שבנה את הקשר שלנו!

בלי המצב הכפוי הזה, זה פשוט לא היה הולך...

חכמי הטבע מסבירים תופעה מעניינת ומפתיעה:

צמח שגדל בשטח פתוח ורחב מפזר את השורשים לכל הכיוונים האפשריים, אבל צמח שגדל במקום מוגבל ומצומצם מפתח שורשים עמוקים וחזקים הרבה יותר.

כך בדיוק בזוגיות - כשיש לך את "כל העולם" זה לא מאלץ אותך להעמיק ואתה נהנה רק מה"מים הרדודים" של החיים...

אבל כשאתה "מוגבל" לזוגיות ולבית שלך, אתה מפתח עומק, יציבות וסיפוק אמיתיים.

הסוד הוא שהתיבה לא נועדה להיות נוחה או קלה.

היא נועדה לאלץ אותך להשתנות ולהתפתח באופן יסודי.

במקום לנסות לשנות את העולם הגדול בשבילך, אתה משנה את עצמך בשביל העולם החדש.

עצם העובדה שאתה "סגור" עם בן הזוג בלי שום אפשרות לברוח - זה מה שיוצר את הקרקע הפורייה לשינוי הרגלים ולהתאמה אמיתית ועמוקה.

כך שכשיגמר ה"מבול" הגדול, אתה לא תצא אותו בן אדם שנכנסת. אתה תצא משופר, מותאם וחזק יותר - ועם יכולת אמיתית - לאהוב.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

ברכת הלבנה שהצילה

חשבתי לעמוד על נקודה מדהימה דווקא כעת לאחר החגים ולקראת החורף הארוך, מה שנקרא בפי העם 'פראייר', ובלשון חז"ל 'מוותר'.

יהודי צריך לדעת שהקב"ה מעמיד אותו בנסיון כדי להוריד לו שפע, אם הוא עומד בו הוא זוכה לאור גדול, צריך לא להתייאש ולהיות חזקים ולעמוד בגבורה עילאית ואז רואים שפע וברכה והצלחה.

רבי אברהם וינפלד, יהודי שעבר יסורי תופת בשואה הארורה, ושרד.

ימים ספורים לפני השחרור חלה רבי אברהם בטיפוס, ומצבו הלך והחמיר, עד שנראה כי אפסה כל תקווה.

בעודו שוכב על הדרגש מיוסר וחסר אונים, נזכר רבי אברהם שמובא בספר אליה רבה שמי שמקדש את הלבנה מאותו יום שקידשה לא ידאג שמא ימות באותו חודש במיתה משונה שלא בקצו.

במאמצים על אנושיים, גרר עצמו רבי אברהם מהדרגש והזדחל החוצה, וברך ברכת הלבנה.

באותו רגע פגעה פצצה במבנה ששהה בו, כל מי שהיה במקום נהרג, היחיד ששרד את התופת האחרונה הזו לפני השחרור זה היה רבי אברהם, הגיע השחרור וטיפלו בו ומצבו השתפר והוא החלים לחלוטין.

הבה ונחשוב לו יצוייר שהוא היה פוטר את עצמו מברכת הלבנה, שכך היה הדין, שהוא לא צריך למסור נפש עבורה אם הוא חולה מאוד, אבל הוא החליט לקיים את המצוה במסירות בלי נוחות, בלי ויתורים, בלי פשרות ובלי חשבונות של פטור, לכן גם בשמיים לא עשו לו חשבון ונתנו לו את חייו במתנה, מי שיודע לעמוד בנסיון מי שיודע להתגבר, מי שיודע להסתכל ולחיות את חייו בצורה אמיתי זוכה לישועות מעל סדר הטבע.

אחי ורעי הבה ונשתדל לא לכעוס גם בדברים שאנחנו צודקים ולדעת לוותר, לוותר לא בשביל לחכות לתמורה מהצד השני, הרבה זוגות בשלום בית או בשכנים אחד מוותר לשני אבל הוא מצפה שהשני יכיר בויתור ויעניק ויתן וכדומה, זוהי טעות חמורה בויתור, צריך לוותר בלי תמורה, ואז זוכים לישועות מה' יתברך, לא מהבן זוג ולא מהשכנים, וזה שווה יותר, וזה החינוך הגדול ביותר לתת דוגמא אישית לוותר, לוותר, לוותר...

טַעֲמִי • הַמִּקְרָא

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

הטעם למה אין חיים מושלמים

הרבה מאוד אנשים מאמינים, ופעמים שואלים בלבם פנימה, מדוע קשה לי? מדוע האתגרים האלו? פעם בחולי, פעם בעוני, פעם בשידוכים, פעם חברתית, פעם בזוגיות וכו' וכו', קשיי החיים תופסים אותם מדי פעם, ואנו לא מבינים, הרי הקב"ה הוא כל יכול, אז מה הבעיה לעשות לנו חיים מושלמים, ולא מבקשים מותרות אבל בסיס מתמיד יציב ורגוע, בריאות משפחתנו, כח גופנו, כלכלה יציבה, הצלחה בחברה, בסך הכל אנו אנשים טובים שמשתדלים לעשות רק טוב, אז למה לעשות לנו אתגרים?

והתשובה אחים יקרים, כתובה פרשת השבוע שלנו, דור המבול היה דור של חיים מושלמים, במדרשים מובא שבזמנם כל השנה היה רק אביב אין גשם לא נעים ולא חום קשה, אנשים היו גיבורים שהיו הורגים אריות כמו שאנו הורגים זבובים, היו כולם יפים, אין חולי אין זקנה, נראים צעירים וטובים עד המוות, היו חיים מאות שנים, היו זורעים את האדמה פעם אחת וקוצרים ארבעים שנה, ועוד הרבה מעלות. אבל זה הדור שהגיע לתחתית האנושות, עליו נאמר השחית כל בשר את דרכו על הארץ, היתה בהם חסינות וגאוה, שיצרה שחיתות נוראה, רוצים תמיד את של השני, גזלו וחמסו בצורה שאין לה אח ורע, עבדו אלילים, עד שהקב"ה היה חייב להשחית את כולם, ולהוציא רק מנוח הצדיק עולם חדש, והסיבה לכך היתה, דווקא בגלל השפע שהיה להם, דווקא חוסר האתגרים בצרכי הבסיס של החיים, הם שהעבירו אותם על דעתם, וגרמו להם לזלזל באחר ובקב"ה. ובדור שאחר המבול, הקב"ה לאט לאט הוריד את החוסן, ופתאום חיים פחות, וחולים לפעמים, ועבודת האדמה קשה, וכו' וכו'.

נמצא שהעובדה שפעם הייתי חולה, ואולי אהיה חולה בעתיד, זה מה שגורם לי לחיות בריא בצורה נכונה, העובדה שאני אזדקן, גורמת לי לחיות צעיר בצורה נכונה, לא לעוף על עצמי מדי, כי אין לי חוסן, לכן לא אזלזל באחר, לא לזלזל באשתי והילדים כי אולי מחר אצטרך אותם.

קרוב רחוק
הרב שמעון מאמו
מדור ייחודי לנוער המתקרב

אכלת חצץ היום?

ישנם מסרים שעוצמתם גדולה כל כך, שלעיתים קשה לסכם אותם במאמר אחד. המסר הבא הוא ללא ספק אחד שכזה.

לפני תקופה הוזמנתי לשבת חתן אצל משפחה יקרה ללבי. במהלך השבת שמעתי שסב המשפחה חגג יום הולדת 80. ברגע הראשון אמרתי לעצמי: "יפה, מזל טוב", אך מיד הבנתי שיש סיפור מעניין שעומד מאחורי אותה חגיגת יום הולדת.

חודש לפני יום הולדתו, אסף הסב את בני משפחתו וסיפר להם כי חשב רבות מה יוכל להעניק להם לכבוד שמחתו. לאחר מחשבה רבה, הוא הגיע להחלטה: להעניק לכל אחד מבני המשפחה קופסת חצץ.

בני המשפחה הביטו בו בתדהמה. חלקם אולי אפילו חששו שמא הגיל גרם לבלבול שכזה... אבל אז הפתיע אותם הסב ואמר כי כל אחד מהם יוכל לבחור: לקבל את קופסת החצץ, או להמיר אותה בכל מתנה אחרת שיבחר.

גם כאשר אחד הנכדים ביקש להמיר את המתנה בסוף שבוע במלון, הסכים הסב מיד.

הימים חלפו. בני המשפחה המתינו בסקרנות, כמעט במתח, רק כדי לגלות מה עומד מאחורי הרעיון המוזר הזה. מה גרם לסב בן ה-80 להחליט שדווקא קופסת חצץ תהיה המתנה שהוא רוצה להעניק למשפחתו?

יום ההולדת הגיע.

בני המשפחה התאספו, מסוקרנים לא פחות מהפעם הראשונה שבה שמעו על המתנה המיוחדת. ואז הגיע הרגע הגדול.

הסב החל לחלק לכל אחד מהם את קופסת החצץ.

היו כאלה שקיבלו את הקופסה והניחו אותה בצד. היו כאלה שחייכו וחשבו שמדובר בבדיחה. אבל היו גם כמה מבני המשפחה שהכירו היטב את חכמתו של הסב, והבינו מיד: אין ספק שטמון כאן משהו נוסף.

הם פתחו את קופסת החצץ.

ולתדהמתם, עמוק בתוך החצץ הסתתר סכום כסף.

בני המשפחה מיהרו לפתוח את הקופסאות, ואז התברר שגם הם קיבלו את אותה הפתעה: בתוך כל אחת מהקופסאות התמימות הסתתרה חבילת שטרות מכובדת.

ואז הסב הסביר להם את המסר שעמד מאחורי המתנה.

"אנו חיים היום בעולם שבו אנחנו רוצים לקבל הכל מיד", הוא אמר. "אבל אני, בגיל 80, רוצה להשאיר לכם דבר אחד שילווה אתכם לאורך החיים:

לפעמים בורא עולם שולח אלינו מתנה גדולה, אבל רגע לפני שאנחנו זוכים לקבל אותה, הוא שולח לנו קצת 'חצץ'.

יש מי שיראה את החצץ, יבהל, יתייאש ויוותר על המתנה.

יש מי שיזלזל במה שעובר עליו וישאל: למה זה מגיע לי? למה דווקא אני?

אבל החכמים באמת הם אלו שלוקחים את החצץ בשתי ידיים, ממשיכים קדימה ולא מוותרים.

כי הם יודעים שלפעמים דווקא בתוך החצץ מסתתרת המתנה הגדולה.

ולפעמים, דווקא התקופה שנראית לנו הקשה ביותר, היא זו שמכינה אותנו לקבל את הטוב הגדול ביותר.

אז אם אתם נמצאים עכשיו בתקופה של 'חצץ' - אל תמהרו לוותר.

תחזיקו חזק, ותמשיכו להאמין.

כי יכול להיות מאוד שדווקא בתוך כל החצץ הזה, מסתתרת המתנה שאתם מחכים לה כל כך הרבה זמן".

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

הרב אברהם יצחק
לסם לבשרות
מחבר הספר "בכל לבי דרשתיך"

לא לאבד את הדרך

בדירות קרקע גרו שתי משפחות בשכנות. בת האחד גידלה ארנבת בחצר, ובת השכן גידלה חתולת בית. בין הבנות שררה חברות טובה. בין חיות המחמד פחות. מדי יום תכננה החתולה איך תצוד אותה ותשבע מבשרה, אך איכשהו תמיד הצליחה צעירת הרגליים לחמוק מטפריה, והותירה אותה זועמת עם תאוות נקם.

ערב אחד הבחין האב בחתולת בתו אוחזת בין שיניה בגוויית הארנבת. האב נחפז לחלץ את הארנבת מבין שיני החתולה, רחץ אותה וחפף את פרוותה בסבון, ולאחר מכן השליך אותה באין רואה אל הכלוב שבחצר שכנו.

למחרת פגש בעל החתולה את בעל הארנבת מתגלגל מצחוק.

"אל תשאל איזה משוגעים יש בשכונה הזאת", אמר בעל הארנבת, "אתמול הארנבת של בתי מתה, וקברנו אותה בחצר. בשעות הערב איזה משוגע הוציא אותה מהאדמה, רחץ אותה וחפף לה את הפרווה, ולאחר מכן החזיר אותה בחזרה לכלוב... תגיד, ראית פעם משוגע כזה?!". הוא לא ידע שכעת הוא מביט בו...

בעל החתולה התמלא זעם על החתולה הסוררת שגרמה לו לטרוח לחינם ואף להפוך ללעג בעיני עצמו, ומיד בשובו הביתה הוא אחז בקולרה, וסילק אותה מהבית.

"תחפשי לך מקום אחר!", סינן וסגר את הדלת.

הוא הכין לעצמו כוס קפה, וכשפנה למקרר להוציא את החלב, הוא הופתע לגלות את החתולה רובצת מעליו...

כעסו התחדש, הוא תפס בקולרה, הוביל אותה מרחק מה מהבית, ושחרר אותה בגינה השכונתית. "מהיום תחפשי לך חיים חדשים", אמר וסב על עקביו לביתו.

הוא שב לביתו והתיישב לנוח על הכורסה, ולפתע נשמעה יללה קולנית. מסתבר שהוא התיישב על החתולה בלי לשים לב...

"עוד פעם את?!", הוא רתח מזעם. הוא העמיס אותה ברכבו ונסע מרחק רבע שעה מהבית. שם, באמצע החורשה, הוא פתח את החלון וסילק את החתולה מהרכב. "לכי ואל תחזרי", סינן ונסע.

כעבור חצי שעה הוא התקשר לבתו ושאל אם החתול בבית.

"כן", השיבה הבת, "היא רובצת לך על הכורסה. למה?".

"תשלחי אותה לחורשה", הוא קרא מתוסכל, "איבדתי את הדרך הביתה...".

לפעמים אנחנו מאוד רוצים להשיג הישגים, אבל חשוב לתת את הדעת ושימת הלב, שזה לא יבוא על חשבון הערכים שלנו, המשפחה או הסובבים. שלא נאבד את הדרך.

כל מה שצריך זה
עוגן לנשמה
בספרי הרב
יגאל כהן תמצאו
קרקע יציבה
ואמיתית לנשמה
תשובות שמאירות
את הדרך
והשראה שבונה
עומק פנימי אמיתי.
03-8000770
סרקו את הקוד

אמונה בשבת

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

הכל היה תקוע בגלל 2,500 שקלים?!

אחרי שיעור תורה ניגש אליי בחור נרגש ואמר: "הרב, אתה זוכר שלפני חודש סיפרתי לך על השאיפה שלי להתחיל ללמוד ברצינות, ועל סט הספרים היקר שאני חולם לקנות כדי להשקיע בלימוד בבית?" אמרתי לו בחיוך: "ברור, איך אפשר לשכוח שאיפה רוחנית כל כך יפה?"

הוא שיתף אותי בדאגה שלו: "הרב, הלכתי לחנות הספרים והזמנתי את כל כרכי הגמרא והמפרשים שרציתי. הכל עלה בדיוק 2,500 שקלים. אתמול התקשרו אליי מהחנות שהכל מוכן ומחכה לי. הבעיה היא שאני נמצא במינוס גדול בבנק, ולא היה לי מושג מאיפה אגרד את הסכום הזה כדי להתחיל ללמוד".

הוא הגיע לחנות כשהוא לחוץ כולו ומלא דאגות. הוא עמד מול המדפים, הביט בספרים, והרגיש חוסר אונים קשה מול ההוצאה הזו. הוא כמעט ויתר וחזר הביתה בידיים ריקות.

ואז, בדרך נס גלויה, הטלפון שלו צלצל. על הקו היה המעסיק שלו לשעבר שאמר לו: "תשמע, פתאום עברתי על דוחות השכר של השנה שעברה ונזכרתי שנשארו לך ימי חופשה שלא פדית ולא שילמתי לך עליהם". עוד באותו רגע המעסיק העביר לו בדיוק 2,500 שקלים - הסכום המדויק שהיה צריך לשלם באותה שנייה בקופה.

הסיפור המדהים הזה מזכיר את דברי הגמרא במסכת ביצה: "כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה... חוץ מהוצאת שבתות והוצאות מצווה - שאם הוסיף, מוסיפין לו". הקדוש ברוך הוא דואג להוצאות של מי שרוצה להתקדם ברוחניות באופן אישי.

הבחור אמר לי בהתרגשות: "הרב, עכשיו הבנתי את מה שאתה תמיד אומר: כשאדם משליך את יהבו על ה', הוא רואה עין בעין שהכל ממנו". על המצב הזה אמר דוד המלך בתהילים: "אם לא שויתי ודוממת ינפשי כגמל עלי אמו" . לבטוח כמו ילד שסומך על אמו ברוגע מוחלט.

וזה המסר אלינו. נשמה יקרה, כמה פעמים אתה דואג: "איך אסתדר? מאיפה יהיה כסף? איך אצליח להתקדם?" תשליך את דאגותיך על ה' באמת. תאמין, תשתדל, ותן לקדוש ברוך הוא להוביל אותך בדרך הטובה ביותר.

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

התא הסודי והמסוכן

לפני כ-15 שנה הגעתי לגאון הגדול הרב חיים רבי שליט"א עם בחור שטען שאין לו חשק ללמוד תורה כלל וכלל, הרב הסתכל על הבחור במבט של אבא אוהב, ואמר לו כך: הלכה היא, שבימות החמה, אדם שאמר משיב הרוח צריך לחזור לראש התפילה, מאחר שגשמים בקיץ זה סימן קללה, אבל מי שמסתפק האם אמר משיב הרוח, או מוריד הטל, תלוי: אם נמצא בתוך 30 יום משהתחילו לומר מוריד הטל, צריך לחזור לראש התפילה, אך אם נזכר לאחר 30 יום יכול להמשיך להתפלל, מאחר ומן הסתם אמר מוריד הטל, כיוון ששפתיו הורגלו בכך.

אך ישנה אפשרות שאפילו בתוך 30 יום לא צריך לחזור: אם אמרת 90 פעם "אתה רב להושיע מוריד הטל"(כנגד 90 תפילות) בכזה מקרה הרגלת את פיך לומר מוריד הטל, ומן הסתם אמרת מוריד הטל.

כאן הרב נעצר לשנייה, והבחור המובך הסתכל עלי, ועל הרב, כדי להבין כיצד מקבץ הלכות אלו, אמורות לשנות לו בחיים משהו. ואז הרב המשיך ואמר לו תדע לך שיש בכח הפה שלך להשפיע על התת מודע ועל כח המחשבה באופן ישיר, וברגע שאתה חוזר על משפט הרבה פעמים, הוא נהפך להיות חלק ממך בלי שתרצה. ואם כן, תגיד הרבה פעמים "אני אוהב ללמוד תורה" "אני אוהב ללמוד תורה" ובלי שתרצה, תתחיל לאהוב את התורה... וכן להיפך, אדם שידבר שטויות, ויביט בדברים שאינם נצרכים להתקדמותו הרוחנית והאישית, אזי הוא יהפוך לחלק בלתי נפרד מהשטויות הללו, ובכך יגרום לעצמו הדרדרות אל תוך המדרון הארור הזה.

הנושא המרכזי בפרשה הוא, דור המבול שהשחיתו את דרכיהם, וחטאו לפני הקב"ה, עד שנגזר על כל הדור כולו כליה, ונשאלת השאלה: האם חוץ מנח ובניו, לא היה אפילו אדם אחד שניצל מהשחיתות? איך נוצר כזה מצב שדור שלם הגיע ללא יוצא מן הכלל, לשפל המדרגה?

והתשובה נעוצה חזק חזק ביסוד שהזכרנו, הפסוק אומר: "כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דַּרְכּוֹ עַל הָאָרֶץ". רש"י אומר: שאפילו אצל החיות השתבש המנהגון, והנמר התחתן עם הג'ירפה "רח"ל, וא"כ גם האדם הכי צדיק וחכם, לא יצליח להתמודד עם חברה רעה שכזו, משום שגם אם באמת הוא לא יסכים עם מעשיהם הרעים, אבל התת מודע פועל 24\7, ולשמוע את החבר מדבר שטויות פעם אחר פעם, זה דבר שמחלחל ללא הבחנה, ולראות דברים שאינם ראויים, גם כן מכניס "למצלמה" פסולת מלאה בווירוסים, ואז, יום אחד הכל מתפוצץ.

וכדי להבין מהו כוחו של התת מודע, אספר מעשה שהיה: באיזו מדינה גזרו על שלושה אנשים גזר דין מוות, וכיוון שכך, הציעו להם המדינה לערוך עליהם ניסוי רפואי לא כל כך כואב, אך ישנו סיכוי שישארו בחיים. ומה הניסוי? להוציא את כל הדם מהגוף דרך הוריד ביד, ואחרי שכל הדם יצא יחזירוהו בחזרה, "ואם המשכתם לחיות הרי שזכיתם בחייכם כשלל... אבל הסיכוי להישרדות נמוך מאוד", כך אמרו להם.

השלושה שאין להם מה להפסיד, הסכימו "להמר" על חייהם שאבודים גם ככה. וביום ההוצאה להורג אוכלסו שלושת הפושעים בחדרים שונים. ואז הגיע המוציא להורג. ליפף סביב עיניהם מטפחת בהרמטיות. ובעזרת קרח דק, חרט להם על היד, וזה נתן להם הרגשה מוחשית כאילו נחתך הוריד, ומיד הניח דלי מתחת ליד, ובעזרת צינורית טפטף מים אל תוך הדלי, כך שהיה נשמע כאילו כל דמם נוטף אל תוך הדלי, וכך שלושת הפושעים היו בטוחים שהצליל של הטפטוף זה בעצם דמם שמתרוקן מתוך גופם אל הדלי הסמוך. ולאחר כמה דקות המוציאים להורג עצרו בהדרגה את זרם המים, עד שקול טפטוף המים נדם לגמרי... וראו זה פלא: ברגע שהפסיק טפטוף המים, הפסיק גם לבם של השלושה לפעום, וזאת מבלי שעשו בגופם כל פעולה פיזית, עלתה נשמתם בסערה השמיימה... והמעניין שבנתיחה שלאחר המוות התברר שהם לא מתו מפחד אלא מ'אנמיה מוחית', כלומר, חוסר דם במח, מה שאומר שהמח שלהם באמת האמין שנגמר הדם בגוף, והכל בכוחו החזק והאדיר של התת מודע.

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

כח הדיבור נשמר

שבת שלום אחים אהובים ויקרים שלי.

פרק ב' - משנה ו':

"אַף הוּא רָאָה גֻלְגֹּלֶת אַחַת שֶׁצָּפָה עַל פְּנֵי הַמָּיִם. אָמַר לָהּ: עַל דַּאֲטַפְתְּ, אֲטָפוּךְ. וְסוֹף מְטַיְּפַיִךְ יְטוּפוּן."

המשנה הזאת מלמדת אותנו יסוד גדול בחיים - מידה כנגד מידה. חז"ל מלמדים אותנו שמידה כנגד מידה לא בטלה לעולם, כלומר בורא עולם מנהיג את העולם בצדק ובדיוק, ופעמים רבות האדם מקבל לפי הדרך שבה הוא מתנהג עם אחרים. כמו שאמרו חכמים: "במידה שאדם מודד - בה מודדים לו."

אותו צדיק ראה גולגולת שצפה על פני המים ואמר לה: בגלל שטבעת אדם אחר ופגעת בו, גם את נענשת באותה הדרך. אבל המשנה מוסיפה ללמד אותנו שגם מי שפגע בך בסופו של דבר יתן את הדין על מעשיו.

וצריך לדעת שמידה כנגד מידה קיימת לא רק במעשים גדולים, אלא גם בכח הדיבור. לפעמים אדם אומר משפט אחד קשה, מעליב או פוגע, וחושב שזה דבר קטן ושמיד הכל ישכח. אבל מילה שנאמרת יכולה להיכנס עמוק ללב ולהשאיר רושם גדול.

בורא עולם נתן לנו מתנה עצומה - את כח הדיבור. עלינו לבחור להשתמש בו כדי לחזק, לשמח ולעודד, ולא חס ושלום כדי להכאיב.

לכן נזכור שכל יהודי הוא בן של הקדוש ברוך הוא, ונשתדל לדבר אל אחרים כפי שהיינו רוצים שידברו אלינו. ובעזרת השם, בזכות אהבת חינם ומילים טובות, נזכה שהקב"ה ינהג עמנו במידת הרחמים ויביא לנו ישועות גדולות.

שבת שלום ומבורך

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תַּקְצִיר מֵעַמּוּד 4:

אֶבְיָתָר מְבַקֵּשׁ מֵאִמּוֹ לַחְגֹּג לוֹ מְסִבַּת יוֹם הֻלֶּדֶת. הוּא מֵכִין הַזְמָנוֹת מֻשְׁקָעוֹת לַחֲבֵרָיו, בְּתִקְוָה שֶׁהוּא יִתְחַבֵּב בַּחֲזָרָה עַל חֲבֵרָיו וְהַחֵרֶם יִתְבַּטֵּל

נראה אותך

חידה
כמה שנים חי שם בנו של נח? וכיצד זה רמוז בשמו?

תשובה מפרשת כי תצא
לוט

הילד/ה הזוכה
הודיה תפילין
הכהן מפתח
תקווה

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שאחה בלב
חיים ממן

1 החורף הזה עובר לנו ממש קשה

2 הוא מתרגש מזה כל פעם מחדש

3 הוא חולם על תפקיד ביום העצמאות

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

יגל לילדים

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת נֹחַ

כְּשֶׁהַגֶּשֶׁם מַפְסִיק לָרֶדֶת וְיוֹצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ, אֲנַחְנוּ רוֹאִים אֶת הַקֶּשֶׁת הַכִּי יָפָה בָּעוֹלָם - קֶשֶׁת בֶּעָנָן! צְבָעִים מַקְסִימִים שֶׁמְּאִירִים אֶת הַשָּׁמַיִם. אֲבָל הַקֶּשֶׁת בֶּעָנָן הַזֹּאת לֹא הָיְתָה קַיֶּמֶת לִפְנֵי הַמַּבּוּל! הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בָּרָא אוֹתָהּ בִּמְיֻחָד אַחֲרֵי שֶׁנֹּחַ יָצָא מֵהַתֵּבָה, כְּאוֹת שָׁלוֹם בֵּינֵיהֶם. יֵשׁ דָּבָר מְיֻחָד בַּקֶּשֶׁת - הִיא מוּרְכֶּבֶת מִשִּׁבְעָה צְבָעִים שׁוֹנִים! אָדֹם, כָּתֹם, צָהֹב, יָרֹק, כָּחֹל, סָגֹל וְאִינְדִּיגוֹ (כָּחֹל כֵּהֶה). כָּל צֶבַע הוּא שׁוֹנֶה, אֲבָל יַחַד הֵם יוֹצְרִים מַשֶּׁהוּ נִפְלָא וּמֻשְׁלָם. זֶה מַמָּשׁ כְּמוֹ הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁלָּכֶם! אַבָּא שׁוֹנֶה מֵאִמָּא, אַתֶּם שׁוֹנִים מֵהָאָח הַקָּטָן, סַבְתָּא שׁוֹנָה מִסַּבָּא - אֲבָל כְּשֶׁכֻּלָּם יַחַד, נוֹצֶרֶת הַמִּשְׁפָּחָה הַכִּי יָפָה בָּעוֹלָם! אוֹ כְּמוֹ בַּכִּתָּה שֶׁלָּכֶם - יֵשׁ יֶלֶד שֶׁטּוֹב בְּחֶשְׁבּוֹן, יַלְדָּה שֶׁטּוֹבָה בְּצִיּוּר, מִישֶׁהוּ שֶׁרָץ מַהֵר וּמִישֶׁהוּ שֶׁמְּסַפֵּר בְּדִיחוֹת. כֻּלָּם שׁוֹנִים, אֲבָל יַחַד הַכִּתָּה הֲכִי כֵּיפִית!

הַקֶּשֶׁת מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ שֶׁהַכֹּחַ הָאֲמִתִּי נִמְצָא בַּשִּׁלּוּב שֶׁל דְּבָרִים שׁוֹנִים. הִיא מוֹפִיעָה דַּוְקָא אַחֲרֵי הַסְּעָרָה, כְּשֶׁהַגֶּשֶׁם וְהַשֶּׁמֶשׁ נִפְגָּשִׁים יַחַד. גַּם בַּחַיִּים שֶׁלָּנוּ - לִפְעָמִים יֵשׁ יָמִים קָשִׁים, כְּמוֹ גֶּשֶׁם וּסְעָרָה. אֲבָל אַחַר כָּךְ, כְּשֶׁאֲנַחְנוּ עוֹבְדִים יַחַד עִם הָאֲנָשִׁים שֶׁלָּנוּ, יוֹצֵאת "הַקֶּשֶׁת" הַכִּי יָפָה - רְגָעִים שֶׁל שִׂמְחָה וְאַהֲבָה. יְלָדִים יְקָרִים, בּוֹרֵא עוֹלָם רוֹצֶה שֶׁנִּזְכֹּר שֶׁכָּל אֶחָד מֵאִתָּנוּ הוּא צֶבַע מְיֻחָד בַּקֶּשֶׁת שֶׁל הַחַיִּים. כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מְכַבְּדִים אֶת הַשּׁוֹנֶה, עוֹזְרִים אֶחָד לַשֵּׁנִי וְלֹא מְנַסִּים לִהְיוֹת כֻּלָּנוּ אוֹתוֹ הַדָּבָר - אָז נוֹצֶרֶת הַקֶּשֶׁת הַכִּי יָפָה בָּעוֹלָם!

שַׁבָּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ.

לומדים עם יָגֵל וליבי

שַׁבָּת שָׁלוֹם לְכָל הַיְלָדִים הַצַּדִּיקִים וְהַמְּתוּקִים, מָה שְׁלוֹמְכֶם? אֵיךְ בַּלִּמּוּדִים? יוֹפִי, הָעִקָּר שֶׁאַתֶּם מַרְגִּישִׁים טוֹב וּשְׂמֵחִים...

יָגֵל וְלִיבִי: הַפַּעַם אָנוּ רוֹצִים לִלְמֹד עִמָּכֶם עַל בְּרָכָה מְאֹד חֲשׁוּבָה וּמְיֻחֶדֶת.

לִיבִי: קוֹרְאִים לַבְּרָכָה "בִּרְכַּת הַמַּפִּיל"! אוּלַי אַתֶּם מַכִּירִים אוֹתָהּ בְּצוּרָה אַחֶרֶת; "קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁעַל הַמִּטָּה".

יָגֵל: וַוואאי אֵיזוֹ בְּרָכָה חֲשׁוּבָה יֵשׁ לָנוּ לִפְנֵי שֶׁאָנוּ הוֹלְכִים לִישֹׁן. וּנְסַבִּיר כַּמָּה פְּרָטִים עֲלֵיהָ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם.

לִיבִי: קֹדֶם כֹּל יְלָדִים צַדִּיקִים, צָרִיךְ לִקְרֹא אוֹתָהּ מִילָה בְּמִילָה. אֶפְשָׁר לִקְרֹא רַק אֶת הַבְּרָכָה וְאַחַר-כָּךְ 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' וּפָרָשַׁת 'וְאָהַבְתָּ' בִּלְבַד. וְיוֹתֵר כְּדַאי לוֹמַר אֶת הַכֹּל, גַּם 'וְהָיָה' וְגַם 'וַיֹּאמֶר'.

יָגֵל: וְצָרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל כַּמָּה שֶׁאֶפְשָׁר לֹא לְדַבֵּר.

לִיבִי: עוֹד דָּבָר יְלָדִים חֲבִיבִים, 'קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁעַל הַמִּטָּה' הִיא סְגֻלָּה שֶׁלֹּא נַחֲלֹם חֲלוֹמוֹת לֹא טוֹבִים. יָגֵל: וְאֶפְשָׁר לְלוֹמַר אוֹתָהּ גַּם מְאֻחָר בַּלַּיְלָה.

יָגֵל וְלִיבִי: וְהָעִקָּר יְלָדִים לֹא לְפַסְפֵּס בְּרָכָה כָּל כָּךְ חֲשׁוּבָה וִיקָרָה, וְלָלֶכֶת לִישֹׁן מֻקְדָּם, כְּדֵי שֶׁנִּהְיֶה עֵרָנִיִּים וּשְׂמֵחִים מָחָר... עַד כָּאן לְהַפַּעַם מְקַוִּים שֶׁהֶחְכַּמְתֶּם וְנֶהֱנֵיתֶם, תִּזְכּוּ גַּם אֲחֵרִים.

שַׁבָּת שָׁלוֹם וְחֹרֶף בָּרִיא.

נִתְרָאָה בְּעֶזְרַת ה' בַּשָּׁבוּעַ הַבָּא

שַׁבָּת שָׁלוֹם ♡

מצאו 10 הבדלים

הבדלים: 1: שמש לא זהה, 2: גלגל חסר, 3: עלה חסר, 4: עלה נוסף, 5: עלה נוסף, 6: עלה נוסף, 7: עלה נוסף, 8: עלה נוסף, 9: עלה נוסף, 10: עלה נוסף

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

עֵגְלָה מִפַּאֲרֶת לְדֶרֶךְ אֲרֻכָּה

פַּעַם הָיוּ שְׁנֵי חֲבֵרִים שֶׁלָּמְדוּ בְּיַחַד בְּאוֹתָהּ יְשִׁיבָה. הַיָּמִים שֶׁל הַדּוֹר הַקּוֹדֵם הָיוּ לֹא כָּל כָּךְ פְּשׁוּטִים, וּבְמִסִּירוּת נֶפֶשׁ לָמְדוּ הַשְּׁנַיִם בְּיַחַד. כָּךְ עָבְרוּ לָהֶם כַּמָּה שָׁנִים. לְיָמִים נִפְרְדוּ לָהֶם שְׁנֵי הַחֲבֵרִים כָּל אֶחָד לְדַרְכּוֹ: הָאֶחָד הִמְשִׁיךְ לִלְמֹד מִתּוֹךְ דֹּחַק גָּדוֹל וּמְסִירוּת עֲצוּמָה, וְאִלּוּ חֲבֵרוֹ הֶחְלִיט לִלְמֹד רְפוּאָה. כָּךְ עָבַר הַזְּמַן, עַד שֶׁלְּבַסּוֹף הָאֶחָד גָּדַל בַּתּוֹרָה וְנַעֲשָׂה תַּלְמִיד חָכָם וּפוֹסֵק גָּדוֹל וְנִהְיָה אֶחָד מִגְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל, אַךְ לֹא חַי בְּעֹשֶׁר רַב כָּל כָּךְ וּפַרְנָסָתוֹ הָיְתָה בְּדֹחַק גָּדוֹל; וְאִלּוּ הַשֵּׁנִי נַעֲשָׂה רוֹפֵא מוּמְחֶה גָּדוֹל בִּתְחוּם הָרְפוּאָה, עָשִׁיר וְאָמִיד בְּיוֹתֵר נַעֲשָׂה הָאִישׁ, וְרַבִּים הָיוּ מַמְתִּינִים לִפְתָחוֹ לְהִתְיַעֵץ וּלְהִתְרַפֵּא מֵחֳלָיִים וּמַחֲלָתָם. יוֹם אֶחָד הוּזְמַן הַתַּלְמִיד חָכָם לַעֲיָרָה אַחַת כְּדֵי לִפְסֹק לָהֶם פְּסַק הֲלָכָה מְסֻבָּךְ בְּאֵיזֶה עִנְיָן חָשׁוּב. וּלְאַחַר שֶׁשָּׁהָה שָׁם הַרְבֵּה זְמַן, הֶחְלִיט לַחֲזֹר לְבֵיתוֹ. בְּאוֹתוֹ זְמַן גַּם חֲבֵרוֹ הָרוֹפֵא הָיָה בְּאוֹתָהּ עֲיָרָה כְּדֵי לְרַפֵּא חוֹלֶה אֶחָד מֵחֹלִי מְסֻבָּךְ מְאֹד. הַשְּׁנַיִם נִפְגְּשׁוּ בְּאֶחָד מֵרְחוֹבוֹת הָעֲיָרָה בְּרִגּוּשִׁים וּבְחִבּוּקִים. וְאָז שָׁאַל הָרוֹפֵא אֶת הָרַב אֵיךְ וְכֵיצַד הוּא מִסְתַּדֵּר עִם עֹנִי כָּזֶה גָּדוֹל, וְאִלּוּ הוּא עָשִׁיר גָּדוֹל וּבַעַל אֶמְצָעִים. עָנָה לוֹ חֲבֵרוֹ שֶׁאֶתְמוֹל הוּא הָיָה חָפֵץ לִנְסֹעַ לְבֵיתוֹ וְחִפֵּשׂ נַהַג עֲגָלָה שֶׁיִּקַּח אוֹתוֹ אֶל מִחוּז חֶפְצוֹ. מָצָא עֲגָלָה, אַךְ הַסְּכוּם שֶׁל הַנְּסִיעָה הָיָה מְאֹד יָקָר, וְהָעֲגָלָה הָיְתָה מְאֹד יְשָׁנָה וּמוּזְנַחַת! בְּאוֹתוֹ רֶגַע קָפַץ עָלָיו מִישֶׁהוּ וְאָמַר לוֹ שֶׁיֵּשׁ לוֹ עֲגָלָה יָפָה וּמְפֹאֶרֶת בַּחֲצִי הַמְּחִיר. שָׂמַח מְאֹד וּבָא לַעֲלוֹת עַל הָעֲגָלָה, אַךְ לְבַסּוֹף הִתְבָּרֵר שֶׁאוֹתוֹ נַהַג הָיָה אָדָם רַמַּאי וְתִכְנֵן לִנְסֹעַ בִּכְלָל לַכִּוּוּן הַהָפוּךְ כְּדֵי לְהַרְוִיחַ עוֹד כֶּסֶף שֶׁל נוֹסֵעַ תָּמִים...

וְאָז אָמַר לוֹ הָרַב: "אִלּוּ הָיִיתִי נוֹסֵעַ בְּאוֹתָהּ עֲגָלָה, הָיִיתִי אָמְנָם נֶהֱנֶה מֵהַנְּסִיעָה, אַךְ זֶה הָיָה לִזְמַן קָצָר מְאֹד. עַד שֶׁהָיִיתִי מְגַלֶּה שֶׁהַנַּהַג נוֹסֵעַ לַכִּוּוּן הַהָפוּךְ, וְהָיִיתִי צָרִיךְ לַחֲזֹר בַּחֲזָרָה אֶת כָּל הַדֶּרֶךְ - וְאָז הָיִיתִי מַפְסִיד גַּם זְמַן, גַּם כֶּסֶף שֶׁשִּׁלַּמְתִּי עַל הָעֲגָלָה הַמְּפֹאֶרֶת, וְגַם כֶּסֶף שֶׁהָיִיתִי צָרִיךְ לְשַׁלֵּם עַל הַנְּסִיעָה חֲזוֹר!" וְהוֹסִיף הָרַב וְאָמַר: "אֲנִי אָמְנָם לֹא נֶהֱנֶה בָּעוֹלָם הַזֶּה מֵעֲגָלָה מְפֹאֶרֶת - מֵעֹשֶׁר רַב, אֲבָל אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁאֲנִי אַגִּיעַ לִמְחוֹז חֶפְצִי בָּעוֹלָם הַבָּא. אֲבָל אַתָּה נֶהֱנֶה בָּעוֹלָם הַזֶּה מֵעֹשֶׁר וְכָבוֹד, אֲבָל אַתָּה לֹא מַגִּיעַ לַמָּקוֹם שֶׁלְּךָ - לַתִּקּוּן הָאֲמִתִּי שֶׁלְּךָ לָעוֹלָם הַבָּא, וְיֵשׁ לְךָ עוֹד דֶּרֶךְ אֲרֻכָּה מְאֹד לַחֲזֹר בַּחֲזָרָה

מהו הפסוק שמסתתר בפרשה

הילד/ה הזוכה
נריה רובינוב
מאור עקיבא

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשתכי תצא:
"כִּי תִבְנֶה בַּיִת חָדָשׁ וְעָשִׂיתָ מַעֲקֶה לְגַגֶּךָ"

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

צְפַרְדֵּעַ הַזְּכוּכִית

מֶרְכַּז וּדְרוֹם אֲמֶרִיקָה חַיָּה צְפַרְדֵּעַ שֶׁנִּרְאֵית כְּאִלּוּ נוֹצְרָה מִזְּכוּכִית. זֹאת צְפַרְדֵּעַ הַזְּכוּכִית, וְהִיא מַזְכִּירָה לָנוּ כַּמָּה נִפְלָאָה חָכְמַת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ.

לַמְּרוֹת שְׁמָהּ, לֹא כָּל גּוּפָהּ שָׁקוּף. גַּבָּהּ שֶׁל רֹב צְפַרְדְּעֵי הַזְּכוּכִית יָרֹק, וְאִלּוּ הָעוֹר בְּצַד הַבֶּטֶן שֶׁל מִינִים רַבִּים שָׁקוּף אוֹ שָׁקוּף־לְמֶחֱצָה. דֶּרֶךְ הָעוֹר אֶפְשָׁר לִרְאוֹת אֵיבָרִים פְּנִימִיִּים, וּבְמִינִים מְסֻיָּמִים אֲפִלּוּ אֶת הַלֵּב פּוֹעֵם! בְּמִינִים רַבִּים גַּם הָעֲצָמוֹת בְּעַלּוֹת גָּוֶן יָרֹק.

וְהִנֵּה עוֹד הַפְתָּעָה: כַּאֲשֶׁר צְפַרְדְּעֵי זְכוּכִית מְסֻיָּמוֹת יְשֵׁנוֹת, הֵן מַעֲבִירוֹת כִּמְעַט תִּשְׁעִים אָחוּז מִתָּאֵי הַדָּם הָאֲדֻמִּים שֶׁלָּהֶן אֶל הַכָּבֵד. כָּךְ הַשְּׁקִיפוּת שֶׁל גּוּפָן גְּדֵלָה פִּי שְׁנַיִם עַד שְׁלוֹשָׁה, וְקָשֶׁה יוֹתֵר לְהַבְחִין בָּהֶן עַל עָלֶה יָרֹק. אֶת בֵּיצֵיהֶן הֵן מַטִּילוֹת בְּדֶרֶךְ כְּלָל עַל צְמָחִים אוֹ סְלָעִים מֵעַל לַמַּיִם. כְּשֶׁהָרַאשָׁנִים בּוֹקְעִים, הֵם נוֹפְלִים אֶל הַנַּחַל. בְּמִינִים שׁוֹנִים אֲפִלּוּ הָאַב אוֹ הָאֵם שׁוֹמְרִים עַל הַבֵּיצִים.

צְפַרְדֵּעַ הַזְּכוּכִית מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ שֶׁגַּם בִּבְרִיָּה זְעִירָה, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ טָמַן מַעֲרָכוֹת מֻפְלָאוֹת שֶׁמַּמְשִׁיכוֹת לְהַפְתִּיעַ אֶת הַחוֹקְרִים.

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

רפואה שלמה
יפה בת ג'נט

לזיווג הגון
יעל שמחה בת אסתר

לזיווג הגון
תהילה בת אסתר